

Predplata u Šibeniku:
Pojedini broj stoji 4 para.
Na kno 6 para.
Predplata van Šibenika:
na godinu 8 Kr.,
na 60 godine 4 Kr.

Vlastnik,
izdavatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIJEČ

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Pisma i predplate šalju se ured-
ništvu. — Nefrankirana se pisma
ne primaju. Rukopisi se ne vra-
ćaju. — Oglasi se tiskaju po 20
para, probna, zahvale, itd. po
40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarica
Ivan Stagliński
Trg Sv. Ivana.

Šibenik, 27. lipnja.

Obćinski izbori. — Bilo je doba, kad su se zamašna narodna pitanja pretvarala u pitanja, kojima je sva svrha bila kakav mandat, službica, načelnikstvo i slično. Tjerala se najniža sebičnost. Tralež u javnome živolu bio je skoro obći, a odsievao je najjasnije u žalostnoj upravi skoro svih naših obćina. Službena statistika otkrivala je, kako su naše obćine bile razmjerno opterećene najvišim prirezima u monarhiji.

Bilo je doba, kad su u pokrajini bile riedke one obćinske uprave, kojima se nije davalo prigovori. U neodvisnom elementu naroda uzgojila se međutim nova generacija, zanešena idealima rodoljublja i požrtvovnosti, pa kad je ova stupila u javni život, prilike su napokon počele okrećati na bolje. I ako se pogrješke dugih decenija ne dadu mahom izpraviti, opaža se ipak, da nas na mnogim točkama naše pokrajine ne može više obliovati rumen radi obćinskih uprava, kođ što je to pred nekoliko godina bivalo. Jedna od tih svjetlih toćaka je i naš Šibenik.

I bilo je skrajnje vrieme, da krenemo i u tome na bolje. Bilo bi gorko i žalostno, kad bi se imala povratiti ona prošla vremena, kad je uz nemoral igralo najvažniju ulogu mamelućstvo i kad su baš najgore obćinske uprave za to uživale imunitet i najizdašnju podporu kod odlučujućih faktora.

Pošto sve izgleda, da se u pitanju obćinskih uprava hoće i da se mora krenuti boljim pravcem, mi smo našli shodnim, da ova razmatranja i ove misli iznesemo baš u času, kad se primieće rok novim obćinskim izborima u cijeloj našoj pokrajini.

Mi svestrano i duboko spoznajemo zlamenitost i zamašitost naših obćina. Tko ih smatra samo prostim uredima, da paradisu u vanrednim prigodam, taj se ljuto vara, da i ne govorimo o onima, koji misle, da

je obćina utočiste za ljude, koji bez ikakva ozbiljna zanimanja, bez svijesti i osvjedoćenja nemaju kud da se zaklone, traže obćinske stolice samo za to, jer smatraju obćine svojim podvornicima. Za nas obćine imadu daleko veću važnost i svrhu.

Ako uzmemo u obzir autonomni položaj obćina, njihov odlučni upliv kod izbora toliko za zemaljski sabor, koliko za carevinsko vieće, te ako pomislimo na to, da obćine vode odlučnu ried u svim javnim pitanjima, tada nam postaje odmah jasno, za što u obćine naše ne smiju više ući mameluci, nego samo ljudi odrješiti, požrtvojni, svjestni i čelićni rodoljubi. Takovi su pak ljudi na obćinama silno potrebiti poglavito i za to, što je najpreća dužnost obćinskih uprava starati se i neprestano raditi za ekonomski preporod, za podignuće blagostanja narodnoga, najskoli u selima, gdje je do sad vladala posvemašnja zapuštenost. Vlada ne će da prisikoi u pomoć svakoj pućkoj potrebi, pa je za to na obćinama, da savjestnim upravljanjem nadju način i izbiju sredstva, kojima će pućanstvu pomoći. Obćine su respiratorni organi javnoga života, pa za to ne će kod nas prilike krenuti na bolje, dokle god ne budemo imali svugdje *poštenih i rodoljubnih obćinskih uprava.*

Prozeti ovim mislima moraju da budu svi izbornici pri nastajnim obćinskim izborima. Nije se kud varati: sve ovisi od ljudi. Ljudi poštenu i zadahnuti ljubavlju za puk mogu puno dobra učiniti; ljudi sebićni i naduti, koji misle samo na se i na svoje interese, mogu samo upropastiti narod. Mi smo ovdje u Šibeniku najbolje o tome osvjedoćeni, jer kroz trideset i više godina prošlih uprava nismo doživjeli ništa dohra, dok nasuprot u zadnje dvie godine, kad obćinskim dobrom upravljaju ljudi poštenu i znaćajni, vidimo da se radi za obće dobro gotovo i preko onoga, što se može.

Stranaćki odošajni neka ne zavudu dakle naše izbornike pri budućim obćinskim izborima. Dobar je za obćinu samo onaj, koji je dokazao da je dobar Hrvat i pošten ćovjek, koji može dakle jamćiti svojim dosadašnjim životom i radom, da ga ne će nikad savladati nizke namjere, ni razlozi interesa.

Za šibenske prilike naći će pak naši izbornici upute i savjeta u našoj izbornoj kronici.

Oporezovanje.

U našim ćlancima pod naslovom „Porezni nadzornik“ uzeli smo u pretres nezakonito postupanje poreznog nadzornika Kurilića pri odmjerivanju poreza obrtarine i lićne dohodarine. Dok smo se nadali, da će naš glas biti uvažen, dotle nam stižu razne tužbe i jadicke naših poreznika bez razlike stranke i staleža, koje najbolje ilustriraju njegov žalostni postupak i dokazuju, da on nikako ne postupa zakonito.

Iz tužaba nama stiglih proizlazi, da se g. Kuriliću pri odmjerivanju poreza utvaraju ili pred oćima stvaraju dvostruke brojke prihoda, a ne vidi, ili bolje ne će da vidi one razhoda. On ne će da prizna, kako se od prihoda mora odbiti razhod, što ga poreznik ulaže, da uzdrži, ili bolje, da dobije prihod. Ob ovome smo se uvjerali, kad smo pregledali račune raznih poreznika, koji su podastri stanje razhoda poreznom nadzorniku, a koje ovaj nije htio uvaćiti.

Da kako porezni nadzornik nema nikakova obzira na broj ćlanova obitelji, najbolje će se svak uvjeriti, ako uzme u ruke oporezovanje tolikih taksacija raznih obrtnika i trgovaca.

Ako dobro zavirimo u knjigu g. Artara Contina iz Tirola, opazit ćemo odmah, da se naš porezni nadzornik ne drži zakonskih propisa.

Tako na strani 20. rećene knjige nalazimo, da se od prihoda poljskih i onog zgrada ima odbiti svota, što je nućzna za njihovo udržavanje, e da dobijemo oporezovani prihod. Za kuću mora se odbiti i razsvjeta, ako ista služi, da

nam daće prihod; ako ju pako plaća najammik lokala, tada se ne odbija, nu mora se odbiti od prihoda najammika, ako ta razsvjeta služi njima, da dobiju onaj prihod, za koji se oporezuju. Od prihoda poljskih plodova mora se odbiti trošak za sješenje, stabla, livade, gnojjenje i gnoj, te za sve one strojeve i spravne, što su kupljene za poljske ili konobarske potrebe.

Osim ovoga imaju se odbiti plaće, što ih dajemo ćinovnicima, ako su stalno namješteni, radnicima privremeno ili dnevno na radnju uzetim, kao i *prehvana ćlanova obitelji, koji su stalno zaposleni obrtnim ili poljskim poslom*, od kojega se dobiva prihod. Naravno je, da se odbiju svi porezi, koje obrtnik ili posjednik plaća, pa ma koje vrsti oni bili.

Poslužiti ćemo se primjerima i uzet ćemo jedan za obrtne, a jedan za poljske oporezovnike.

Neki slastićar dobije na svom obrtu 2000 K godišnjih. Da dobije ovaj prihod, on mora da potroši: za najam lokala 200 K, za raznovratne poreze 50 K, za popravak peći o svom trošku 20 K, za izplatu dobika na robu primljenu, a koju nije mogao na vrijeme izplatiti 30 K. Ukupno 400 K. Odbiv ovu svotu od gornjih 2000 K ostaje 1600 K, te je slastićar podložen porezu i platit će 12 K. Ako bi slučajno ovaj poreznik imao djece, tad mu se za svako drugo dieete mora odbiti 1/30 prihoda. — Jedan tećak ima prihoda 1600 K, ali ima i ove troškove: za nadnice tećacima 60 K, za gnoj, galicu, žicu za loze itd. 30 K, raznih poreza 20 K, za prehranu obitelji, koja je izključivo zaposlena poljskim radom 360 K. Ukupno 470 K. Odbije li se ova svota od gornje ostaje 1130 K, te po tome ovaj tećak nije podložen lićnoj dohodarini.

Uzmimo još jedan primjer poljske naravi. Rećimo da jedan posjednik usajmi svoj posjed za 3000 K na godinu, a osim ovoga usajmljenik mu je dućan dati preko godine 10 hl vina = 400 K i raznih poljskih plodova = 200 K. Ukupno dakle njemu ova najmovina donosi 3600 K. Nu gospodar je dućan davati najammiku: polovicu potroška za gnoj, galicu, sumpor itd. 300 K, platit porez 400 K, za po-

ŠIBENSKA ŽUPANIJA

pod
HRVATSKOM NINSKOM BISKUPIJOM

God. 824. franaćko-rimski car Ljudevit sklopi mir s bizantinskim carem Mihajlom. Tom prigodom bi ponovno utvrđeno, što se već prije više puta utanaćilo, da sve hrvatske oblasti na tlu stare Dalmacije budu podložne franaćko-rimskom caru, a jedino primorski gradovi s *latinskim žiteljstvom*, da i dalje priznavaju vrhovnu vlast bizantinskoga cara.

Između latinskih gradova ne spominje se primorski grad Šibenik niti u prvašnjim ugovorima, pak niti kasnije za hrvatskoga kneza Sedeslava (876.), kad su latinski gradovi plaćali danjak Hrvatima. Šibenik je u ono doba morao biti dosta jak i vaćan, pa se po tomu može

izvjestno zakljućiti, da u istom nije bilo latinskoga žiteljstva, već da su mu stanovnici bili od svoga postanka zgoljni Hrvati, kako smo već s početka kazali. Kad ne bi tako bilo, bio bi bez sumnje i on izvršen u primorske gradove s latinskim žiteljstvom.

Vladislav, koji bijaše nasliedio uća Bornu u kneževoj vlasti Bielo-hrvatske, Liburnije i Guduće, i koji je većinom stanovao u tvrdomu Šibeniku, slabo je mario za te ugovore između dva carstva. Poznato je ipak, da su oni znatno smetali religioznom razvitku Bielo Hrvatske u obće, a napose tek pokršćenoj Šibenskoj županiji.

Grad Šibenik sa cijelom županijom bio je po tomu ugovoru politićno odjeljen od latinskih gradova Dalmacije, a pošto su ti gradovi bili siela biskupija, može se kazati, da su Hrvati i religiozno od njih bili odrćnuti.

Istina je, da su još za kneza Mojslava (835.—850.) nasljednika bielo-hrvatskoga kneza Ladišlava, priznavali Hrvati solinsku crkvu kao „*maticu crkvu*“, dapaće isti knez Mojslav darovao je toj matici zemalji i posjed u Spljetskoj okolici, u Poljećima i u Sućurcu, a nasljednik njegov knez Trpimir (850.—965.) potvrdi te darovnice i uz njih nadoda još druge spljetskomu nadbiskupu, koga on nazivlje metropolitom hrvatske države: „*matrem ecclesiam, qua est metropolis usque ripam Danubii et pene per totum regnum Croatiae*“.

Po tomu dakle hrvatski (spljetski) metropolita imao je sielo izvan zemljićnog obsega Hrvatske, a ostali dalmatinski biskupi, kao osorski, rabski, zadarski, dubrovaćki, dok su bili bizantinski podanici, prućali su svoju crkovnu vlast na hrvatsko zemljiće i na hrvatsko pućanstvo.

Sasvim je naravno, da niti hrvatska država, niti skoro pokršćeni bielo-hrvati nisu mogli za dugo trpjeti slično neprićeno duhovno podrćenje dalmatinskim biskupima, koji su uz to bili latinci.

Posle god. 530. do 1160. nema spomena o skradinskij biskupiji. Nestala je bila Duvanjska, a Biogradska i Kninska nisu još bile utemeljene.

U Bielo-hrvatskoj nije dakle bilo biskupije, kojoj su se mogli Hrvati prisloniti, pak za to im je od nevolje bilo ostati pod duhovnom stegom dalmatinskih biskupa.

Nego naskoro nastadoše take prilike, kojima se Hrvati okoristiše i po njima se oslobodiše od duhovne oblasti dalmatinskih biskupa, postavši i u tomu slobodni i samosvojni, kao što su se bili oslobodili i od franaćkoga jarma.

(Svršetak u nared. broju).

pravak jednog zida u polju 100 K. Ukupno 800 K. Odbivši ovu svotu od gornje ostaje 2800 K. Njegov dakle prvogodišnji prihod jest od 2800 K. Ali s uzroka poplave i krupe ovaj nije imao druge godine, nego prihod od 300 K. Zbrojimo li prihod od ove dvije godine, to iznosi 3100 K : 2 = 1550 K. Naravno je, da porezni nadzornik mora računati srednji prihod od 3 godine i na temelju ovoga izpadka udariti porez.

Po svemu, što mi vidimo, uvjerali smo se, da porezni nadzornik Kurilić ne postupa ovako, a kad ovako ne postupa, tada ne postupa pravedno, po zakonu, nego po svojoj miloj volji, na očitu štetu poreznika.

Postupak nadzornika Kurilića ide za tim, da sasvim ubija naše obrtnike i posjednike, a da teške otjera s kućnog praga u daleki svijet.

Gorko je i žalostno, što vladini činovnici, postupajući tako bez srca i bez savjesti, ne drže se zakona, rade na zator naroda. Svaki znađe, kakva je za nas nevolja silno izseljivanje našeg teškog svijeta, samo naš porezni nadzornik to ne zna; on ga nasuprot goni na izseljivanje svojim drakonskim postupanjem. Misle li nadležni faktori to već jednom predusresti?

Izborna kronika.

Iz cilog nastojanja, rovarjenja i komešanja poznatih nezadovoljnika družbe Rora, Šarić, Borčilo izbija jasno jedna namisao, jedna svrha, t. j. doć po što po to opet na obćinu. Protivnici svake sloge i pokojnoga Šupuka najdoše se od jednom osamljeni, izključeni iz kruga složnih Hrvata, onemogućeni da ikad više udju u obćinu, pa vidjevši, da je to za njih teško i nesnosno, jer naućni kroz duge i duge godine pašovati, uvrhvatiše se svega i svakoga, samo ne bi li opet izplivali. Među ovima nose barjak Iljadićici. Njihova borba nije dakle načelna, nije nadahnutna iskrenom željom, da učine za puk ista dobra, već samo da se opet doćepaju obćine. Nikakva drugoga razloga nema u cilom njihovom vrtoglavlom obigravanju. Skatili ti ljudi jednu: „ajmo oćeti obćinu!“ i u tu jednu svrhu poduzeše sve one sramotne, nizke mjere, o kojima smo progovorili u našem listu. I nisu se smirili ni onda, kad su vidjeli da im nije pomoglo ni klevetanje, ni izdajnićko denunciranje. Utjerani u laž, poniženi i osramoćeni pred svim pošćenim obćinarima, oni još i danas imaju srca zalaziti među naš dobre puk, samo da ga varaju lažnim riećima i obećanjima. Što mi pantimo, znamo da se prigodom izbora skoro uvijek razmau strasti, da se često upotrebljavaju zazorna sredstva, al ne pantimo, da se je još itko poslužio tako gnusnim sredstvima, kao družba Rora, Šarića i Borčila. Splitsko „Jedinstvo“, taj list, koji je uvijek bio na službu mutikašama i nemirnjacima i kojemu su se oni bili obratili, tiskalo je mnogo toga, silu njihovih laži i osvada, ali je najzad moralo s njima prekinuti, jer su bili prevršili svaku mjeru, jer su se služili najpodlijim sredstvima, da se i „Jedinstvu“ zgađilo! — Kud ćete više?!

Sad, kad im ni „Jedinstvo“ više ne će da pomaže, udarili su u druge gusle. Poćeli su se zalićati u okolna sela gotovo svakog svetca i nedjelje. U prošlu nedjelju bili su

n. pr. u Krapnju, ali su slabo prošli. — Zaludu je, i prosti puk uvidja tko su i što su, i prosti puk znađe, da se nije nadati dobru od onoga, koji se silom i prijetnjama nameće. U neobuzdanoj, sliepoj strasti za obćinom oni se hvataju svakog seljana, što dodje u grad, nagovaraju, ogovaraju, prikazuju se kao usrećitelji, a upravitelje današnje obćine i sve one, koji uz njih pristaju, oćernuju na najgori način. Kad se je u „Sokolu“ držao sastanak složnih Hrvata, oni su onog jutra svugdje na putu ustavljali pozvanike, ne bi li ih odvratili od sastanka. Ne uspeše ni u tome, jer, kako je poznato, onaj je sastanak izpao tako krasno, da bolje nije mogao. — A onda da polude od jeda i srdžbe!

Treba biti i sliep i gluh, a da se ne shvati ciela ta njihova komedija. Oni se proglašuju pripadnicima hrvatske stranke, a znadu vrlo dobro, da i današnji obćinski upravitelji i svi, koji su uz njih, pripadaju također toj stranci; oni znadu, da su ti upravitelji ljudi najćišćeg javnog i privatnog pošćenja; oni znadu, da njih ne vodi, nego briga za obće dobro u obćini, ali uza sve to ustaju proti njima, a za što? jer im se hoće opet obćine. Pa je li pravo, je li razložito, da se radi te njihove sebićne svrhe vodi narod u borbu? Al što velimo? Narod sviestan i dokućit spoznao je njihovu himbu, znađe, za ćim oni teže i do ćega im je, pa će im na budućim obćinskim izborima i odgovoriti kako treba. Mogu zavesti kojeg pojedinca, ali tko je pošćen i razuman ne će sigurno njima na liepak.

Iz Krapnja nam javljaju, da su u nedjelju baš pošćeno odpremili skutonoše Iljadićine, koji su tamo bili došli, da mute i rade za družbu Rora, Šarića, Borčila. Izkrćali se junaci, pa će jedan od njih Krapljanin odvali: „tko je vaš, trista van vaših!? Poznamo vas dobro, odlazite“. — Poćeli onda ti krebnjaci svašta proti popim i fratrima, veleć im: Prevarili su, izdali su oni i Isukrsta, pa će i vas“. — Zgađilo se ćestitim Krapljanima na takove rieći, pa im okrenuli leđa.

Eto, kakovim se sredstvima služe pristase ljudi, što bi htjeli zasjesti na obćinu.

Gospar Mijo Iljadica leti svuda, skaće kó navito kolo. Onomadne reće on jednome, o kojemu ne znao pravo kako misli: — „Ili sad, ili nikad da satremo fratre i popove“.

I taj šior Mijo stoji na ćelu družbe, koja puku hoće da se nametne! Teško narodu, kad bi takovi zapoviedali!

Isti je gospar Mijo bio u nedjelju u Zaton. I tu poćeo proti povovima i fureštima. Liep je odgovor dobio; Zatonjani, koji ga veoma dobro poznaju, poslaše ga, da ide k Borćiju, Rori i Šariću, a da ne dolazi k njima, koji znadu razlikovat ljude od.....

Onomadne je i u Jadrtovcu bilo ćoravo družbi Iljadićinoj. Doćekali su i tu, ćemu se nisu nadali. Mislili su: ta ako ijedno selo, to Jadrtovac mora biti njihov.

Sve nam se ćini, da oni prave račun bez krćmara.

I uza sve ove moralne pljuske, što ti ljudi od naroda dobivaju, imaju još srca doći preda nj i zvati ga, da bude uz njih. Vidi se, da malo drže do pućkog pošćenja i da misle, da ih je puk tako brzo zaboravio -- Polako!

Piše nam prijatelj iz pokrajine: „Nedavno bio kod mene Dr Vice Iljadica. Pokazao sam mu razne moje slikarije, izmeđ njih i jednu sliku: „Ecce homo“. Kad ju je ugledao, reće mi: A šta će ti Isus, — baci Isusa“.

I to vam je perjanica poznate crne družbe; to vam je predsjednik Muzićnog družtva „Kola“, o kojemu oni pišu, da uzgaja narod; to vam je predsjednik „Slavjanske narodne ćitaonice“! Toga bi crna družba htjela proturati u obćinu!

Pod stablom klevete izpred „Kavane Zanchi“ kupi se preko ćielog dana crna družba na teferić. Ondje je začela izdaju i neslogu, a odanle će gledati i vidjeti u dane izbora, kako narod odgovara sarenjacima, nametnicima i klevetnicima.

DOMAĆE VIESTI.

Vrlio starina Dr Slađe, načelnik trogirski, upravio je našem načelniku ovo pismo:

Trogir, 22 Lipnja 1905.

Blagorodni Gospodine!

Hvala Vam od srca u ime moje i mojih drugova na lubežnim izrazima, kojima je proćet sav Vaš ćienjeni list. Vasa ćeta, Vaši sokolovi, vaš podmladak na diku su Vam. Bog dao da svedj koristovali pravednoj hrvatskoj stvari, kao što su tu nekad bili poticajem, da se Šibenik i Trogir u našoj povjesti znameniti, rukuju i pritvrde svoje staro prijateljstvo i bratimstvo.

Primitte, g. Naćelnie, srdaćne moje pozdrave i mojih sudrugova.

Vama odani
Dr Slađe.

Priobćismo ga vrlo rado, jer je u njemu najbolji odgovor onima, koji su se iza posljednog izleta našeg „Sokola“ po svome obćitaju izkallili lažima i klevetama.

Obćinski izbori u Šibeniku, urećeni su u ove dane: Ilo ćielo 31. srpnja i na 1. 2. 3. kolovoza; Ilo ćielo na 5, a Lo ćielo na 7. istoga mjeseca.

O slavju „Hrvatskog Sokola“ u Vodicama. Vodićki „Sokol“ broji 66 izvršujuće braće. Splitski sokol udarat će „morešku“. Šibenski sa odjelom Mandoline i Vodićkim skupno izvadjat će preste vjezbe. U tu svrhu dneva 25. o. m. j. odjel šibenske glazbe pošao u Vodie, da se sokoli poduće igri pod taktom glazbe. I podmladak šibenskog Sokola izvadjat će svoje vjezbe.

Denićki Sokol šalje svoj odjel i glazbu. — Makarski Sokol odazivlje se svećanosti, a zadarski sprema izlet. — Iz Novoga kod Trogira ućestvovat će „Glazbeni sklad“.

Odaslanstvo saveza „Hrvatskog sokolstva“, iz Zagreba bit će prisutno, a predvodit će ga vrhovni sokolški starosta brat Dr. Stjepan Miletić.

Ućiteljem „Hrvatskog Sokola“ u Splitu bio je imenovan naš vriedni sudgradjanin g. Šiman Vutić Djaković, iza kako je s odličnim uspjehom absolvirao sve propisane tećaje u Zlatnom Pragu i u Zagrebu. Uspobljjen je za maćevanje, gimnastiku, vatrogastvo, a osobito za sokolske vjezbe. Od srca ćestitamo koliko g. Vutića na uspjehu toliko i „Hrvatskom Sokolu“ u Splitu na liepoj stećevini.

Pokušaj samoućjstva. Mariji Ugrina pk. Jakova umrlo nezakonito diete Marija. To je na mater tako djelovalo, da se htjela zapaliti. Polila se žestom i ućgala. U kući bila joj samo starica majka. — Na njezino zapomaganje doćrćali susjedji, pogasili već plamtca odjela. U to dođu i stražari te Ugrinovića bi pre-

nošena u bolnicu, da se lieći od zado-bivenih opekline.

Iz Skradina. G. Vicko Matas šalje nam izjavu u pogledu njegove odreke na načelnitvo i viećnitvo. Mi izjavu g. Matasa ne ćemo obćelodaniti, a tim mislimo da radimo za slogu i mir u Skradinu.

Inaće g. Matas može ipak kako kaže „ni malo se neplašiti i unapried raditi za obće blagostanje i dobrobit“.

S druge strane nas uvjeravaju, da su Hrvati u Skradinu složni i nakon odreke g. Matasa.

Za družbu Sv. Ćirila i Metoda u Istri od N. N. K 1 od g. Rikarda Giovanizna K 5. Prije izkazani K 45:17. — Ukupno K. 51:17.

Upozornjemo sve ćestite Šibenske hrvate i hvatice na što obilnju pripomoć našoj biednoj braći u Istri, i što žurniju jer tko odma daje dvostruko daje!

Iz Vodića nam pišu: da je Namješnitvo povratilo obćinskom upravitelju sve punomoćnice zadnjih obćinskih izbora provedenih pr. godine, jer da mješovitvo povjereno ne zna doći kraju: tko je glasovao i za koga je glasovao; tako ih upravitelj pobrkao i izmješao.

Javljaju nam svuše, da su ondje urećeni obćinski izbori: na 14. kolovoza III.e, na 16. Ilo, a na 17. Lo izborno ćielo.

Iz Pristega kod Benkovca. Nekidan na 11. o. m. j. bilo šest Pristezana na paši kod blaga te kad poćela kiša ići zaklone se u jednu pećinu dok kiša prodje. Ali u zao ćas, pukne grom, te ubije jednog Romića na mrtvo, a jednog rani smrtonosno, a one druge onesvjesti.

Iz Drniša primamo s razlićitih strana dopisa o njihovim prilikama u poslu nastajućih obćinskih izbora. Ne znajuć toćno, kako u Drnišu stvari stoje, to nam je teško primljene dopise obćelodaniti. Upućeni smo međutim, da bi bilo najbolje, da se Drniški Hrvati okupe oko gosp. Sķelina i tako složno pristupe na izbore.

Naše Brzobjavke.

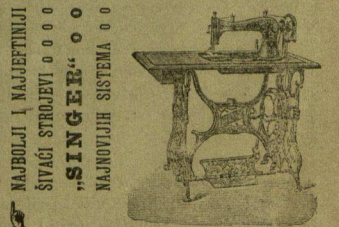
BEĆ, 28. Ministar predsjednik Gautsch izjavio je u parlamentu, da se je ugarska vlada obvezala izplaćivati kvote.

BUDIMPEŠTA, 22. Svi se pokušaji za riešenje krize izjaloviše. Položaj je mutniji nć ikada. Kralj je odćudio pozvati glavniie madjarske polićiare na konferenciju, ne bi li se sklopilo kompromis.

PETROGRAD, 28. Ne potvrđuje se viest, da je zapoćela velika bitka u Mandjuriji. Linjevićeve viesti odnose se većinom na razne okršaje i male bitke.

Prodaje se II.ć kat kuće na morskoj obali, na jednom od najliepših položaja. — Za obaviesti obratiti se našem urednitvu. ∞ ∞

J. M. Veža, amerikanski diplomirani zubar, ordinira u „Hotel de la Ville“ od 9—12 pr. podne, a od 3—6 poslie podne. Ostaje u Šibeniku mjesec dana.

DOBIVAJU SE SAMO U SKLADIŠTU SIVAĆIH STROJEVA „SINGER“ IVAN GRIMANI - ŠIBENIK.